

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **R.**, bývajúceho v B.B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou M., so sídlom v B.B., IČO: X., proti žalovanému **C.**, so sídlom v B.B., IČO: X., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. I., so sídlom v Ž., IČO: X., **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a iné**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 20 C 167/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. februára 2013 sp. zn. 8 Co 322/2012, 8 Co 323/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Návrhom na začatie konania sa žalobca po poslednej úprave petitu a čiastočnom späťvzatí žaloby domáhal určenia, že 1/ okamžité skončenie pracovného pomeru zo 17. februára 2005 dané mu žalovaným je neplatné, 2/ pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá a 3/ uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru v sume 78.240,64 Eur. Určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru sa domáhal z dôvodu, že závažného porušenia pracovnej disciplíny v zmysle ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce sa nedopustil.

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 27. februára 2012 č.k. 20 C 167/2005-451 v súlade s ustanovením § 96 ods. 1 O.s.p. na základe späťvzatia návrhu zastavil konanie v časti pôvodne uplatneného nároku na úrok z omeškania vo výške 6% ročne z jednotlivých súm uplatnenej náhrady mzdy počnúc náhradou za mesiac február 2005 a tiež v časti

o vzájomnom návrhu žalovaného, ktorým sa domáhal určenia, že od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával. V zostávajúcej časti (t.j. v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, určenia, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá a náhrady mzdy) žalobu žalobcu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 10.979,94 Eur do troch dní. Dospel k záveru, že okamžité skončenie pracovného pomeru podľa ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce v znení platnom v rozhodnom čase (t.j. k 17. februáru 2005 – pozn. dovolacieho súdu), zo strany žalovaného bolo dôvodné, pretože žalobca závažným spôsobom porušil pracovnú disciplínu tým, že napriek predchádzajúcemu napomenutiu, prevzal dňa 21. januára 2005 platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava II, pod sp. zn. 33 Rob 2987/2004, vo veci žalobcu P. proti spoločnosti C. B. o zaplatenie 2.474.244,50 Sk, pričom o jeho prevzatí konateľa spoločnosti neupovedomil, ani iným spôsobom mu nedal žiadnu správu, či informáciu, v dôsledku čoho došlo k správoplatneniu tohto platobného rozkazu dňom 8. februára 2005, a to napriek tomu, že žalobcovi bolo zrejmé, že s výškou fakturovanej čiastky zo strany P. žalovaný vyjadril výslovný nesúhlas. Takýmto spôsobom zabránil tomu, aby v predmetnej veci bol podaný odpor, v dôsledku čoho žalovanému vznikla škoda veľkého rozsahu. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol oprávnený preberať poštové zásielky, avšak bezpochyby bolo jeho povinnosťou prevzaté zásielky odovzdať adresátovi, príp. o ich doručení informovať, obzvlášť v prípade súdnych zásielok, s prevzatím ktorých sú spojené významné právne následky, v danom prípade začatie plynutia lehoty na podanie odporu. Nakoľko žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru súd považoval za nedôvodnú, zamietol žalobu aj v časti týkajúcej sa náhrady mzdy a tiež určenia, že pracovný pomer naďalej trvá, tu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Ďalším výrokom zrušil uznesenie súdu prvého stupňa z 19. apríla 2012 č.k. 20 C 167/2005-497, ktorým súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa v predmetnej veci vykonal v rozsahu dôkazných návrhov účastníkov konania náležité dokazovanie na posúdenie dôvodnosti návrhu žalobcu na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení žalovaného, na ktorých zakladal svoju obranu

a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správny skutkový záverom o tom, že žalobca sa dopustil skutku, ktorý sa mu kládol za vinu v okamžitom skončení pracovného pomeru a na tomto základe zaujal vo veci aj správny právny záver, že žalobe nemožno vyhovieť. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa považoval aj za náležité, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnené, v ktorom sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj s relevantnými argumentmi, na ktoré účastníci v konaní poukazovali. Vzhľadom na námietky žalobcu uvádzané v dôvodoch odvolania s poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. e/ v spojení s § 205a ods. 1 a § 120 ods. 4 O.s.p., uviedol, že skutočnosť tvrdená žalobcom v odvolacom konaní ohľadne nedostatku predchádzajúceho prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru odborovým orgánom (§ 74 Zákonníka práce v znení platnom k 17. februáru 2005 – pozn. dovolacieho súdu), je novou skutočnosťou, ktorá nebola žalobcom napriek poučeniu, riadne a včas uplatnená v konaní pred súdom prvého stupňa, a preto nie je spôsobilá byť odvolacím dôvodom podľa § 205a ods. 1 písm. c/ O.s.p., keď obsah spisu nenasvedčuje tomu, že by žalobca bez svojej viny nemohol tieto nové skutočnosti označiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa, resp. vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania. Preto nebola splnená podmienka prípustnosti uplatňovania nových skutočností v odvolacom konaní, z ktorého dôvodu sa odvolací súd touto namietanou inou vadou konania (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), nezaoberal. Odvolací súd nepovažoval za potrebné vykonať ani ďalšie dokazovanie, ktoré by bolo nad rámec dôkazných návrhov účastníkov konania (§ 213 ods. 5 O.s.p.), keďže žalobca sa síce dovoľáva v odvolacom konaní skúmania prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru odborovým orgánom, avšak netvrdí, že žalovaný, u ktorého pracovali traja montážni technici a obchodný zástupca (žalobca – pozn. dovolacieho súdu), mal takýto, na prerokovanie oprávnený orgán zriadený, pričom z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že takýto orgán zriadený nebol. Takéto dokazovanie sa javilo odvolaciemu súdu ako nadbytočné a neúčelné. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal spôsob dokazovania listinami na pojednávaní pred súdom prvého stupňa, odvolací súd nezistil žiadne pochybenie v tomto smere a dokazovanie listinnými dôkazmi vykonané súdom prvého stupňa považoval za vykonané zákonným spôsobom a bolo tak spôsobilým podkladom pre zisťovanie skutkového stavu veci. Odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa prihliadol na všetky skutočnosti významné z hľadiska posúdenia závažnosti porušenia pracovnej disciplíny, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a nepovažoval v tomto konaní za určujúce vyriešenie otázky, či žalovanému vznikla škoda, resp., či by bol v spore, v prípade včas podaného odporu, úspešný. Za relevantnú považoval skutočnosť, že konaním žalobcu

bolo znemožnené sa v súdnom konaní brániť účinnými právnymi prostriedkami. Uviedol, že dôkazné bremeno v konaní zaťažuje toho účastníka, ktorý z existencie tvrdených skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky. Žalovaný v konaní dostatočne preukázal výpisom prijatých faxových správ, že mu žalobca platobný rozkaz nedoručil v období od 18. do 28. januára 2005, čím vyvrátil opodstatnenosť tvrdenia žalobcu, že mu platobný rozkaz doručil faxom 21. januára 2005. Pokiaľ za tejto dôkaznej situácie sa chcel žalobca brániť, musel v konaní preukázať svoje tvrdenie, že platobný rozkaz žalovanému doručil. Ide o tzv. presunutie dôkazného bremena na žalobcu, ktorý tvrdí existenciu určitej skutočnosti vo svoj prospech, ktorej pravdivosť žalovaný dôkazne vyvrátil. Žalobca však v konaní takýto dôkaz súdu neposkytol. Odvolací súd na základe preskúmania spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zo skutkových zistení vyvodil aj správne právne závery, keď na zistený skutkový stav aplikoval správne ustanovenia Zákonníka práce (§ 68 ods. 1 písm. b/, ods. 2, a § 70), ktoré aj správne vyložil v súlade s ustálenou súdnou praxou a judikatúrou a zaujal vo veci správne právne závery, s ktorými sa aj odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Keďže nezistil pochybenie ani pri rozhodovaní o trovách konania, napadnutý rozsudok s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnil (§ 142 ods. 1, § 224 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca do výroku, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) postupom odvolacieho súdu tým, že nenariadil na prejednanie odvolania pojednávajúce, i keď bolo treba doplniť dokazovanie a účastníci to zhodne navrhli. Uviedol, že odvolací súd svoje rozhodnutie založil na právnej argumentácii, ktorá nebola predmetom na súde prvého stupňa a tento postup treba hodnotiť ako vydanie prekvapivého rozhodnutia, ktorým postupom bola účastníkom odňatá možnosť vyjadriť sa k aplikovateľnosti daného právneho záveru. Odvolací súd nevenoval tiež pozornosť existencii v odvolaní namietanej inej vade konania spočívajúcej v tom, že súd prvého stupňa nezistoval splnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vo vzťahu k § 74 Zákonníka práce, ktorou bol povinný sa zaoberať z úradnej povinnosti, čím sa odklonil od názoru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2007 sp. zn. 3 M Cdo 14/2007. Tým, že súd neskúmal splnenie hmotnoprávnej podmienky okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 74 Zákonníka práce, nezistil dostatočne skutkový stav veci, čo malo

za následok nesprávne právne rozhodnutie vo veci. Napokon dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. namietol tiež nedostatok náležitostí odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), keď odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, pretože sa nevyjadril ku všetkým odvolacím námietkam uvedeným v dôvodoch odvolania. Namietol tiež, že odvolací súd náležite neodôvodnil, prečo v danej veci nebolo nariadené odvolacie pojednávanie, najmä keď v danej veci neboli splnené predpoklady pre vyhlásenie rozhodnutia, pretože nariadenie pojednávania vyžadoval verejný záujem (§ 214 ods. 1 písm. d/ O.s.p.), lebo otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a mohli mať význam aj pre iné subjekty. Dovolateľ zároveň požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol dovolanie zamietnuť (zrejme odmietnuť), z dôvodu, že podľa jeho názoru neexistuje dôvod, pre ktorý by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, pretože neexistujú skutočnosti, ktoré by odvolací súd mal skúmať a boli by dôležité pre rozhodnutie vo veci neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania v sume 1.408,94 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Vychádzal pritom z týchto záverov:

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (iba) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Právo na súdnu ochranu totiž nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní

účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O.s.p. (I. ÚS 4/2011).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V predmetnej veci nie je dovolaním žalobcu napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Procesnú prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku žalobcu by zakladala len prípadná procesná vada v zmysle § 237 O.s.p. Na vadu takejto povahy je dovolací súd povinný vždy prihliadať (§ 242 ods. 1 O.s.p.). So zreteľom na uvedenú povinnosť sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa – a to aj vzhľadom na obsah dovolania – zaoberal tiež otázkou, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne

zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k jednej (niektorým) z týchto vád, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, ktoré opodstatňuje záver dovolacieho súdu, že konanie na súde nižšieho stupňa je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád. Mimoriadnosť dovolania ako opravného prostriedku, ktorým možno výnimočne napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, sa prejavuje aj v tom, že jeho prípustnosť v zmysle § 237 O.s.p. je spojená výlučne len s najzávažnejšími, v ňom taxatívne vymenovanými procesnými vadami zakladajúcimi tzv. zmätočnosť. Iné procesné vady (procesné vady inej povahy, než sú vady taxatívne vymenované v § 237 O.s.p.) nezakladajú prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podľa uvedeného ustanovenia.

Žalobca existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať

za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Ďalej dovolací súd poznamenáva, že z obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré vyhovuje zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v § 157 ods. 2 O.s.p. Pokiaľ žalobca v dôvodoch svojho odvolania (i dovolania) poukazoval predovšetkým na to, že súd prvého stupňa sám z úradnej povinnosti neskúmal splnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru (§ 74 Zákonníka práce v znení platnom v rozhodnom čase), dovolací súd považuje za potrebné na tomto mieste dať do pozornosti, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia odôvodnil, prečo túto namietanú inú vadu konania nepovažoval v odvolacom konaní za dôvodnú, a prečo dokazovanie v tomto smere nedoplnil. Takýto postup odvolacieho súdu pri odôvodnení vlastného rozhodnutia je v súlade s citovaným ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p., preto ani nemožno na ťarchu odvolaciemu súdu pripísať, že jeho rozhodnutie nie je riadne a presvedčivo odôvodnené a teda nespĺňa náležitosti, ktoré preň predpisuje Občiansky súdny poriadok, ako sa mylne domnieva dovolateľ.

Žalobca ďalej namieta tzv. prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd (na rozdiel od súdu prvého stupňa) za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvého stupňa. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch, než rozhodnutie súdu prvého stupňa (por. tiež uznesenie najvyššieho súdu zo 17. septembra 2009 sp. zn. 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa „nečakane“ založené na nepredvídateľne iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvého stupňa, pričom účastník konania v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (por. uznesenie najvyššieho súdu zo 14. júla 2011 sp. zn. 5 Cdo 46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie

odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa nevyznieva prekvapujúco, ani nečakane, súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na rovnakých skutkových a právnych záveroch. Žalobca musel vzhľadom na priebeh a výsledky prvostupňového konania očakávať (predvídať), že odvolací súd bude v odvolacom konaní posudzovať a skúmať to, čo napokon odvolací súd aj skutočne posúdil a preskúmal.

Dovolateľ ďalej namietal, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že odvolací súd prejednal jeho odvolanie a meritórne rozhodol bez nariadenia pojednávania, pričom tento postup v odôvodnení svojho rozhodnutia nezdôvodnil.

Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní, odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, len ak je rozhodnutie nesprávne výlučne po právnej stránke. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p., na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods.1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods.1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V danom prípade odvolací súd neopakoval ani nedoplňal dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nešlo ani o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého

zaobchádzania a naostatok nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že odvolací súd neodôvodnil vo svojom rozhodnutí, prečo v prejednávaní veci nenariadil pojednávanie, dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd nebol povinný odôvodňovať svoj záver, že na prejednanie odvolania žalobcu v predmetnej právnej veci nie je potrebné nariadiť pojednávanie. Ten jednoznačne vyplýva z vyššie uvedených okolností, povahy prejednávaní veci a danej procesnej situácie.

Pre úplnosť treba dodať, že účastníci boli upovedomení o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 156 ods. 3 O.s.p.) – por. čl. 511 spisu a právny zástupca žalobcu bol o vyhlásení rozsudku upovedomený aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4, § 156 ods. 3, § 214 ods. 3 O.s.p.).

V súvislosti s námičkou dovolateľa, že vo veci nebolo vykonané dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie veci (najmä splnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 74 Zákonníka práce), t.j., namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli by mať za následok nanajvyš vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p., a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol

podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov tohto konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade, vychádzajúc z obsahu vyjadrenia k dovolaniu, dovolací súd dospel k názoru, že trovy súvisiace s podaním tohto vyjadrenia nie sú trovami potrebnými na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva, preto ich náhradu žalovanému nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. septembra 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová